

**BOSNA I HERCEGOVINA**  
**BRČKO DISTRIKT BOSNE I HERCEGOVINE**  
**OSNOVNI SUD BRČKO DISTRIKTA BiH**  
BROJ: 96 o U 166935 24 U  
Brčko, 15.10.2025.godine

**U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!**

Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, po sudiji Azapović Mireli, u upravnom sporu tužitelja Č. F. iz B., ul. ..., protiv tuženog Gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi poništenja rješenja o prestanku radnog odnosa broj predmeta: 33-001239/20, broj akta: 01.1-1528ZN-0004/24 od 20.08.2024.godine, van ročišta, 15.10.2025.godine, donio je

**P R E S U D U**

Tužba se ODBIJA, u cijelosti, kao neosnovana.

**O b r a z l o ž e n j e**

Tužitelj je ovom sudu dana 11.10.2024. godine podnio tužbu protiv tužene Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine-Gradonačelnika, radi poništenja rješenja o prestanku radnog odnosa broj predmeta: 33-001239/20, broj akta: 01.1-1528ZN-0004/24 od 20.08.2024.godine. Kako je tužba bila nerazumljiva i po njoj se nije moglo postupati, sud je rješenjima broj: 96 o U 166935 24 U od 05.11.2024.godine i broj: 96 o U 166935 24 U od 27.11.2024. godine pozivao tužitelja da uredi tužbu. Tužitelj je podneskom od 09.12.2024.godine uredio tužbu i kao tuženog označio Gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Tužbu podnosi iz razloga propisanih članom 10 Zakona o upravnim sporovima Brčko distrikta BiH navodeći da pobijano rješenje sadrži takve nedostatke koji sprečavaju ocjenu njegove zakonitosti ili nedostatke koji ga čine ništavim, te da u pobijanom rješenju nije pravilno primijenjen Zakon o radu Brčko distrikta BiH, Zakon o državnoj službi i podzakonski akti relevantni za radni odnos. Smatra da je rješenje nezakonito doneseno, na osnovu pogrešnog tumačenja zakona i podzakonskih akta i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, kao i nemogućnosti podnošenja žalbe Apelacionoj komisiji Vlade Brčko distrikta BiH, navodeći da osporenim rješenjem nije dato pravo na žalbu tj. uskraćeno mu je pravo na žalbu i dvostепенost u procesu odlučivanja o prestanku radnog odnosa. U tužbi navodi da mu je presudom Osnovnog suda Brčko distrikta BiH izrečena sankcija jedna godina zatvora, koja je zamijenjena novčanom kaznom i to rješenjem Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj: 96 o K 128626 24 K 2 od 05.07.2024.godine. Novčana kazna je plaćena dana 23.07.2024.godine. Ističe da Ustavni sud BiH tumači da je zamijenjena kazna zatvora za novčanu kaznu skroz druga i blaža sankcija (Odluka Ustavnog suda BiH broj: AP 1498/18 od 23. aprila 2018.godine), te mišljenje i Odluku Ustavnog suda BiH broj: AP 1498/18 od 23. aprila 2018. godine, gdje u tački 27. stranica 15. piše ..."po mišljenju Ustavnog suda, predstavlja "modifikaciju kazne" jer pod zakonom propisanom uslovima i nakon odluke suda o zahtjevu osuđenom licu se izriče novčana kazna-što je u svojoj suštini i vrsti sasvim drugačije od kazne zatvora koja mu je prethodno bila izrečena". Nadalje u istoj odluci Ustavnog suda u tački 28. na stranici 15. piše ..."Dakle, pošto relevantne

odredbe koje regulišu pitanje zamjene kazne zatvora novčanom kaznom, zbog svoje nepreciznosti ostavljaju mogućnost da ih redovni sudovi različito tumače, Ustavni sud smatra da takve odredbe nisu formulisane na način koji bi zadovoljio princip vladavine prava, odnosno princip vladavine prava, odnosno princip pravne sigurnosti kao njegovog osnovnog elementa. Prema tome, primjena spornih odredaba u praksi dovodi do pravne nesigurnosti osuđenika koji ispunjavaju propisane uslove u ostvarivanju tog zakonom predviđenog prava. Upravo zbog navedenog, te okolnosti da predmetna odredba u gotovo identičnom tekstu egzistira kako u Krivičnom zakonu Bosne i Hercegovine i krivičnim zakonima entiteta tako i u Krivičnom zakonu Distrikta Brčko Bosne i Hercegovine, Ustavni sud smatra neophodnim ovu odluku dostaviti nadležnim organima na svim nivoima vlasti radi preduzimanja aktivnosti iz okvira njihove nadležnosti, kako bi se sporne odredbe kojima je regulirano pitanje zamjene kazne zatvora novčanom kaznom precizirale, prije svega, u jezičkom smislu, te kako bi se na taj način otklonila različita tumačenja nadležnih sudova prilikom njihove primjene, a kako to proizilazi iz obrazloženja ove odluke". Dalje vrijedi pogledati Odluku Ustavnog suda broj: AP 2809/12 od 24. maja 2013.godine, gdje sud u tački 24. stranica 12. naglašava..." Dakle, ako se bez ikakvih dodatnih i posebnih uvjeta novčana kazna kao lakša, bez suđenja i glavnog pretresa može da prevodi u zatvor kao težu kaznu za osuđenog, zašto bi se u obrnutom slučaju, kada se teža kazna, tj. kazna zatvora prevodi u lakšu, novčanu kaznu, postavljali neki dodatni uvjeti, a pogotovo oni koji se odnose na ponovnu ocjenu težine i prirode krivičnog djela ili težine izrečene kazne". Prema tome, po mišljenju Ustavnog suda BiH, zamijenjena kazna zatvora u novčanu kaznu predstavlja drugu i blažu kaznu. Gradonačelnik i nadležno Odjeljenje za stručne i administrativne poslove zanemaruju činjenicu da u vrijeme donošenja rješenja o prestanku radnog odnosa od 20.08.2024.godine više ne egzistira presuda Osnovnog i Apelacionog suda Brčko distrikta BiH, kojom mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od jedne godine, te da u tom smislu ne egzistira ni izrečena kazna zatvora, jer je ista zamijenjena novčanom kaznom rješenjem Osnovnog suda od 5.7.2024.godine, odnosno da u tom smislu više ne postoje činjenice podobne za donošenje rješenja o prestanku radnog odnosa. Budući da Zakon o državnoj službi u organima uprave Brčko distrikta BiH ne predviđa novčanu kaznu (tj. takva kazna se ne spominje ni u jednom članu navedenog zakona), ne stoji obrazloženje Gradonačelnika gdje se navodi član 120. stav (1) tačka g) Zakona o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta BiH. Prema tome, ne može se primjeniti član 120. stav (1) tačka g) Zakona o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta BiH u konkretnom slučaju, jer stvarna i konačna sankcija koja mu je izrečena je novčana kazna. Posebno naglašava član 110. stav g) Zakona o radu Brčko distrikta BiH u kojem piše ..."ako radnik bude osuđen na izdržavanje kazne zatvora u trajanju dužem od šest mjeseci i to danom stupanja na izdržavanje kazne". Ključna činjenica je da prestanak radnog odnosa prestaje danom stupanja na izdržavanje kazne. Pošto u njegovom slučaju ne postoji dan stupanja na izdržavanje kazne (zbog zakonske mogućnosti zamjene kazne zatvora novčanom kaznom), smatra da nema elemenata za prestanak radnog odnosa. Isto tako, Zakonom o radu Brčko distrikta BiH, u članu 115. stav (4), piše..."Radniku prestaje radni odnos danom dostavljanja rješenja o otkazu, osim ako ovim zakonom ili samim rješenjem, nije određen drugi rok". Prema tome, ne stoji ni tačka 2. dispozitiva osporenog rješenja, odnosno pogrešno je napisan datum prestanka radnog odnosa. Zakonom o radu Brčko distrikta BiH, u članu 119. (Izjašnjenje radnika o elementima odgovornosti) piše ..."Ako poslodavac otkazuje ugovor o radu zbog ponašanja ili rada radnika, obavezan je omogućiti radniku da se izjasni o elementima odgovornosti koja mu se stavlja na teret". Napominje da mu nije data mogućnost izjašnjenja, u skladu sa

navedenim članom, pošto nije vođen disciplinski postupak nije bio u mogućnosti izjasniti se o elementima odgovornosti, pri čemu je narušeno njegovo ustavno pravo na pravično odlučivanje. Tuženi je u potpunosti zanemario obavezujuće pravilno u pogledu tereta dokazivanja propisano članom 120. Zakona o radu Brčko distrikta BiH (koji glasi: "U slučaju spora zbog otkaza ugovora o radu, na poslodavcu je teret dokazivanja postojanja opravdanog razloga za otkaz ugovora o radu u skladu sa članovima 112., 113. i 116. ovog zakona), prema kojem je tuženi kao poslodavac u toku postupka morao dokazati postojanje razloga za prestanak radnog odnosa, a što nije učinio. Da je tuženi u skladu sa relevantnim zakonskim propisima proveo disciplinski postupak u njegovom slučaju, te eventualno dokazao upravo postojanje takvog razloga za prestanak radnog odnosa, radi teže povrede radne dužnosti, onda bi, gledajući sa procesnog aspekta, tuženi možda bio u povoljnijoj situaciji od trenutne, no to nije učinjeno, pa stoga u potpunosti opravdano koristi svoje pravo podnošenjem ove tužbe, u nadi da će Sud prepoznati povrede počinjene na njegovu štetu. Prema tome, ne provođenje zakonom propisanog disciplinskog postupka, očito je jasno i pravnom laiku da mu nije mogao, niti smio prestati radni odnos na način kako je tuženi postupio, jer nije bio spriječen da obavlja svoj rad, a istovremeno mu nije data mogućnost iznošenja relevantnih činjenica u kontradiktornom hitnom postupku. Napominje i načelo "in dubio reo" koje se mutatis mutandis primjenjuje u ovom slučaju, odnosno načelo kojim bi se, da je disciplinski postupak proveden, razmatrala na način koji je povoljniji za radnika. Postupanjem, davanja otkaza, bez vođenja disciplinskog postupka od strane tuženog, grubo su prekršena prava na njegovu štetu, jer je zanemarena i obaveza primjene osnovnog principa radnog prava- in favorem laboratoris, a sve imajući u vidu da u radnom zakonodavstvu vlada princip relativne prinudnosti normi, te da radno-pravne propise uvijek valja tumačiti u korist radnika. Prema tome, tuženi svojim rješenjem o prestanku radnog odnosa zanemaruje obavezu primjene temeljnih propisa u oblasti radnog zakonodavstva, a to je svakako Zakon o radu Brčko distrikta BiH, iako je postojala obaveza, kao i obligatorna provedba disciplinskog postupka, a što je izostavljeno. Tuženi je propustio dotaći se u svom obrazloženju takve jedne suštinski bitne povrede prava, čime se ide na štetu radnika, dok u praksi postoje istovrsni primjeri koji upravo u ovakvoj situaciji idu u korist radnika, kako to i jeste propisano načelom- in favorem laboratoris. Dakle, prilikom formulisanja razloga za prestanak radnog odnosa po sili zakona, po Zakonu o radu i Zakonu o državnoj službi u organima uprave Brčko distrikta BiH, kao i uvjeta koji se moraju ispuniti da bi radniku prestao radni odnos, zakonodavac je utvrdio da u slučaju prestanka radnog odnosa zbog izrečene kazne zatvora, odnosno na upućivanje na izdržavanje kazne, osnov za prestanak radnog odnosa nije presuda kojom se radniku izriče kazna, već osnov prestanka radnog odnosa je odsutnost sa rada usljed izdržavanja kazne zatvora, odnosno njegova nemogućnost da zbog obaveza izdržavanja izrečene kazne zatvora izvršava poslove i zadatke svog radnog mjesta, što se u konkretnom slučaju nikada nije desilo. Posebno naglašava da Zakon o radu Brčko distrikta BiH predstavlja "krovni" (lex specialis) zakon za uređenje oblasti radnih odnosa, a donosilac osporenog rješenja je zanemario tu činjenicu. S tim u vezi, Gradonačelnik je bio dužan, obzirom da to nije učinio u toku postupka donošenja osporenog rješenja, a obzirom da očigledno nije raspolagao sa potrebnim stručnim znanjem, od strane nadležnog organa zatražiti mišljenje u pogledu primjene mjerodavnog materijalnog prava, a potom i tumačenje pojedinih instituta-pravnog i krivičnog karaktera neophodnih za pravilnu primjenu materijalnog prava na konkretno činjenično stanje. Dakle, obzirom da prema materijalnim propisima u oblasti radnih odnosa, koje je tuženi dužan primjeniti prilikom odlučivanja o pravima i interesima radnika, nisu postojali uslovi za prestanak radnog odnosa po sili zakona,

jer je tuženi bio dužan protiv njega pokrenuti i provesti disciplinski postupak u kojem bi se eventualno utvrdila disciplinska odgovornost i izrekla adekvatna disciplinska mjera. Takav postupak nije proveden i nikada mu nije data mogućnost izjašnjenja, niti je utvrđena disciplinska odgovornost, niti je izrečena disciplinska mjera, zbog čega nije postojao niti jedan zakonit razlog za prestanak radnog odnosa kod tuženog. Kada se uzmu sve činjenice u obzir, u odnosu na nepostojanje zakonitog razloga o prestanku radnog odnosa po sili zakona i neprovođenje disciplinskog postupka kao temeljnog za utvrđivanje eventualne povrede, smatra da je sasvim očito da je tuženi imao samo namjeru njegove eliminacije, čineći niz nezakonitih radnji u kojima nalazi pravno uporište upravo ove tužbe. Naime, tuženi je propustio izvršiti niz radnji na koje su ga obavezali relevantni zakoni i podzakonski akti (poštivanje utvrđenih obavezujućih rokova, izjašnjenje tužitelja-njegovo izjašnjenje i davanje mogućnosti iznošenja odbrane samostalno ili putem punomoćnika), pa je znajući da je takvo postupanje vodilo nezakonitosti rješenja o prestanku radnog odnosa, odučio da mu, po drugom osnovu, ali ponovo na nezakonit način prekine radni odnos. Takođe smatra da ovakav zaključak podržavaju i stavovi Ustavnog suda BiH izneseni u odluci broj: AP-3246/19 od 08.07.2021.godine. Isto tako, ističe i postojanje stava u presudama Općinskog suda u Tuzli u predmetima 32 o Rs 328766 18 Rs i 32 o Rs 324104 17 Rs, u kojima je tužiteljima po istom pravnom osnovu prestao radni odnos, zauzimajući stav u tim predmetima da su tužiteljima zamjenom kazne zatvora u novčanu kaznu PRESTALE egzistirati ranije izrečene kazne zatvora i da tužitelji nikada nisu stupili na izdržavanje kazne zatvora, pri čemu bi nastala objektivna nemogućnost obavljanja poslova i radnih zadataka njihovog radnog mjesta. Takođe ističe da se u obrazloženju osporenog rješenja, na stranici 3. pasus dva... spominje i citira presuda Vrhovnog suda FBiH broj: 32 o Rs 307004 21 Rev od 31.05.2022.godine. Naime, dvije su činjenice koje nemaju smisla, spominjući navedenu presudu, prva je ta, što ta presuda ničim nije obavezujuća jer je donio sud koji administrativno pripada Federaciji BiH i da za Brčko distrikt BiH nisu uopće relevantne. Druga činjenica vezana za navedenu presudu Vrhovnog suda FBiH, je ta da posjeduje Apelaciju baš u tom predmetu podnesenu Ustavnom sudu BiH i da po nezvaničnim informacijama apelacija će biti usvojena i da će presuda Vrhovnog suda biti poništena. Zato je pravno irelevantno spominjati i naglašavati presudu Vrhovnog suda Federacije BiH. Prema tome, Gradonačelnik nije trebao donijeti osporeno rješenje, već je trebao postupiti u skladu sa članom 47. (privremeni premještaj) Zakona o državnoj službi u organima uprave Brčko distrikta BiH i izvršiti privremeni premještaj u druge institucije i ustanove u Brčko distriktu BiH, isključivo zbog izrečene mjere zabrane obavljanja dužnosti. Sud kada je donosio presudu, naveo je da se zabranjuje obavljanje dužnosti u trajanju od 5 godina, tj. dužnosti koju je obavljao (Šef pododjela za poljoprivredu), ali nije naveo da ne može obavljati neke druge poslove na drugom radnom mjestu. Imajući u vidu činjenicu da je pobijano rješenje tuženog nezakonito, odnosno da je prvostepeno rješenje formalno-pravno nepravilno, te da drugostepeni organ nije isto mogao održati na snazi, predlaže sudu da donese presudu kojom se tužba uvažava, osporeno rješenje Gradonačelnika Brčko distrikta BiH broj: 33-001239/20, broj akta: 01.1-1528ZN-0004/24 od 20.08.2024.godine se poništava ili pak tužba se uvažava, te se u cijelosti poništava rješenje Gradonačelnika Brčko distrikta BiH broj: 33-001239/20, broj akta: 01.1-1528ZN-0004/24 od 20.08.2024.godine i predmet vraća prvostepenom (eventualno drugostepenom) organu na ponovno rješavanje ili pak, tužba se uvažava, osporeno rješenje Gradonačelnika Brčko distrikta BiH broj: 33-001239/20, broj akta: 01.1-1528ZN-0004/24 od 20.08.2024.godine se preinačava tako da se uvažavanjem žalbe tužitelja od 01.10.2024.godine ukida u cijelosti rješenje Gradonačelnika Brčko distrikta BiH

broj: 33-001239/20, broj akta: 01.1-1528ZN-0004/24 od 20.08.2024.godine. Naknadu troškova upravnog spora je tražio.

U odgovoru na tužbu tuženi ističe da je tužba neosnovana. Članom 120. stav (1) tačka g) Zakona propisano je da radni odnos službeniku, odnosno namješteniku prestaje po sili zakona u slučaju da je osuđen za krivično djelo na kaznu zatvora duže od šest mjeseci danom pravosnažnosti osuđujuće presude, stavom (2) je propisano da gradonačelnik donosi rješenje o prestanku radnog odnosa u slučajevima iz stava (1) ovog člana dok je stavom (3) istog člana propisano da je rješenje iz stava (2) ovog člana konačno. Zakonska odredba je jasno definisala da je rješenje konačno u upravnom postupku te time nije uskraćena žalba tužitelju, jer Zakon istu i ne predviđa. Takođe je u pouci o pravnom lijeku navedeno da stranka može tražiti zaštitu svojih prava putem Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, čime nije uskraćen ni za sudsku zaštitu. Tužitelj se u tužbi poziva na određene Odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine proizvoljno tumačeći iste, jer se odnose na pojedinačne slučajeve i slučajeve vezano za krivični postupak, što u postupku donošenja rješenja nije bio slučaj. Vezano za zamjenu kazne zatvora za novčanu kaznu, tužitelj navodi da je gradonačelnik prilikom donošenja rješenja zanemario činjenicu da ne egzistira presuda Osnovnog i Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine jer je zamijenjena novčanom kaznom, Zakonom je propisano da ako je neko osuđen za krivično djelo na kaznu zatvora duže od šest mjeseci danom pravosnažnosti osuđujuće presude prestaje mu radni odnos. U konkretnom slučaju osuđujuća presuda je postala pravosnažna, što znači da radni odnos prestaje na osnovu same činjenice što je državnim službeniku izrečena kazna zatvora određenog trajanja. Dakle, do prestanka radnog odnosa došlo je po sili zakona samim nastupanjem određenih u zakonu materijalno pravnih pretpostavki. Članom 143. Zakona je propisano da na pitanja koja nisu uređena ovim zakonom, posebnim zakonom, drugim popisima donesenim na osnovu Ustava i Statuta, primjenjuje se Zakon o radu i Zakon o upravnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. U konkretnom slučaju ne stoji tužiteljeva primjedba da se trebao primjeniti Zakon o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine jer je Zakon (*lex specialis*) te nije bilo mjesta za supsidijarnu primjenu Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine jer je prestanak radnog odnosa po sili zakona propisan Zakonom. Tužitelj navodi kako nije imao priliku da se izjasni o činjenicama koje mu idu u prilog. Rješenjem je navedeno da je imenovani nekoliko puta bio pozivan od stranke službenika koji je vodio postupak da lično dođe u prostorije Odjeljenja za stručne i administrativne poslove-Pododjeljenje za ljudske resurse ili putem telefona da se upozna sa činjenicama i izjasni o činjenicama koje mu idu u prilog ali je tužitelj to odbio te rekao kako neće ništa da izjavljuje putem telefona. Vezano za presudu Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj: 32 O Rs 307004 21 Rev od 31.05.2022.godine, na koju se tužitelj poziva, ista je navedena samo kao primjer s obzirom na njegove tvrdnje da zamjena kazne zatvora novčanom kaznom nije ista kazna, te da je prilikom donošenja rješenja bitna činjenica da radni odnos prestaje na osnovu činjenice što je izrečena kazna zatvora određenog trajanja. Na traju se tužitelj poziva na činjenicu da je gradonačelnik trebao postupiti u skladu sa članom 47. Zakona te istog premjestiti u druge institucije zbog izrečene mjere zabrane obavljanja dužnosti u trajanju od pet godina i da se ista odnosi na dužnost koju je obavljao a to je šef Pododjeljenja za poljoprivredu a ne na drugo radno mjesto. Pravosnažnom presudom je izrečena mjera sigurnosti zabrane vršenja dužnosti u Vladi Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u trajanju od 5 (pet) godina, računajući od dana pravosnažnosti presude, institut privremenog premještaja je propisan Zakonom, koji se u

konkretnom slučaju ne može primjeniti jer je izrečena mjera zabrane i prestao je radni odnos po sili zakona. Postupajući po odredbama Zakona organ koji je vodio postupak do donošenja osporenog rješenja je isti i primjenio na tužitelja. U skladu sa prethodno navedenim, tuženi odbacuje sve navode tužitelja iz razloga jer je tuženi postupio u skladu sa Zakonom o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine izvršavajući svoju obavezu i postupajući po pravosnažnim sudskim presudama. Stoga predlaže da sud donese presudu kojom se u potpunosti odbija tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja o prestanku radnog odnosa broj predmeta: 33-001239/20, broj akta: 01.1-1528ZN-0004/24 od 20.08.2024.godine. Naknadu troškova upravnog spora je tražio.

Nakon što je razmotrio navode iz tužbe i odgovora na tužbu, te cjelokupnu dokumentaciju priloženu u spis, sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Odredbom člana 120. stav 1. tačka g) Zakona o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta BiH («Službeni glasnik Brčko distrikta BiH» broj:17/22-prečišćeni tekst, 6/23 i 22/23) propisano je da radni odnos službeniku, odnosno namješteniku prestaje po sili zakona u slučaju da je osuđen za krivično djelo na kaznu zatvora duže od šest mjeseci danom pravosnažnosti osuđujuće presude. Odredbom člana 120. stav 2. istog Zakona propisano je da gradonačelnik donosi rješenje o prestanku radnog odnosa u slučajevima iz stava 1. ovog člana. A odredbom člana 120. stav 3. istog Zakona propisano je da je rješenje iz stava 2. ovog člana konačno.

Rješenjem Gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine o prestanku radnog odnosa broj predmeta: 33-001239/20, broj akta: 01.1-1528ZN-0004/24 od 20.08.2024. godine Ć.F., zaposlenom u ..., na radnom mjestu šef ... utvrđuje se prestanak radnog odnosa zbog pravosnažnosti osuđujuće presude na kaznu zatvora dužu od šest mjeseci (stav 1. izreke), imenovanom se utvrđuje prestanak radnog odnosa zaključno sa danom 14.05.2024.godine, tj. danom pravosnažnosti osuđujuće presude (stav 2. izreke), imenovani ima pravo na platu do dana koji je naveden kao dan prestanka radnog odnosa (stav 3. izreke), za realizaciju ovog rješenja zadužuje se Odjeljenje za stručne i administrativne poslove-Pododjeljenje za ljudske resurse, Odjeljenje za poljoprivredu, šumarstvo i vodoprivredu i Direkcija za finasije-Trezor-Odsjek za centralizovani obračun plata (stav 4. izreke). Navedeno rješenje je doneseno na osnovu člana 16. tačka e) Zakona o Vladi Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik Brčko distrikta BiH" broj: 27/23-prečišćen tekst, 23/24) i člana 120. stav 1. tačka g) Zakona o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik Brčko distrikta BiH" broj: 17/22-prečišćen tekst, 6/23 i 22/23), a u skladu sa presudom Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj: 96 o K 128626 24 Kž 4 od 14.05.2024.godine. U obrazloženju rješenja se navodi da je uvidom u presudu Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj: 96 o K 128626 24 Kž 4 od 14.05.2024.godine vidljivo da se potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj: 96 o K 128626 22 K od 23.11.2023.godine, gdje je stavom i optuženi Ć.F. iz B. oglašen krivim, da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio krivično djelo Primanje nagrade ili drugog oblika koristi za trgovinu utjecajem iz člana 376. stav (1) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje je krivično djelo na osnovu tog zakonskog propisa i uz primjenu člana 7., 42., 43. i 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine. Nadalje navedeno je da je na osnovu člana 76. stav 1. i 2. Krivičnog zakona

Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, optuženom izrečena mjera sigurnosti zabrane vršenja dužnosti u Vladi Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u trajanju od 5 (pet) godina računajući od dana pravosnažnosti presude.

Razmotrivši navode iz tužbe i odgovora na tužbu te provedeni upravni postupak, koji je prethodio ovoj tužbi, sud je u potpunosti prihvatio obrazloženje rješenja Gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine o prestanku radnog odnosa broj predmeta: 33-001239/20, broj akta: 01.1-1528ZN-0004/24 od 20.08.2024.godine, nalazeći da je osporeno rješenje tuženog doneseno na osnovu potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja i pravilne primjene materijalnog prava i da je tuženi u obrazloženju svoje odluke, u osporenom rješenju, dao valjane, pravno osnovane i argumentovane razloge za donošenje takve odluke, pa ih sud kao takve u cjelosti i prihvata i podržava.

U konkretnom slučaju nesporno je da je tužitelj presudom Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj: 96 o K 128626 22 K od 23.11.2023.godine osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, zbog krivičnog djela Primanje nagrade ili drugog oblika koristi za trgovinu utjecajem iz člana 376. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta BiH te mu je izrečena i mjera bezbjednosti zabrane vršenja dužnosti u Vladi Brčko distrikta BiH u trajanju od 5 (pet) godina računajući od dana pravosnažnosti presude, te da su presudom Apelacionog suda Brčko distrikta BiH broj: 96 o K 128626 24 Kž 4 od 14.05.2024.godine odbijene kao neosnovane žalbe Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i branitelja optuženog Ć.F. iz B. i potvrđena presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj: 96 o K 128626 22 K od 23.11.2023.godine. Budući je presudom Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj: 96 o K 128626 22 K od 23.11.2023.godine, a koja je potvrđena presudom Apelacionog suda Brčko distrikta BiH broj: 96 o K 128626 24 Kž 4 od 14.05.2024.godine, tužitelju izrečena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, tuženi je, po ocjeni ovog suda, pravilnom primjenom odredbe člana 120. stav 1. tačka g) Zakona o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta BiH donio osporeno rješenje. Naime, Zakonom o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta BiH, na temelju kojeg se rješava ova upravna stvar, u odredbi člana 120. taksativno su pobrojani slučajevi kada službeniku, odnosno namješteniku prestaje radni odnos po sili zakona, pa je između ostalog, u tački g) propisano da radni odnos prestaje po sili zakona u slučaju da je osuđen za krivično djelo na kaznu zatvora duže od šest mjeseci danom pravosnažnosti osuđujuće presude. Tužitelj neosnovano u tužbi ističe da je rješenje tuženog doneseno na osnovu pogrešnog tumačenja zakona i podzakonskih akta i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, kao i nemogućnosti podnošenja žalbe Apelacionoj komisiji Vlade Brčko distrikta BiH, odnosno da mu je osporenim rješenjem uskraćeno pravo na žalbu i dvostепенost u procesu odlučivanja o prestanku radnog odnosa, budući je odredbom člana 120. stav 3. Zakona o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta BiH izričito propisano da je rješenje iz stava 2. ovog člana konačno te tužitelju nije uskraćeno pravo na žalbu jer zakon istu i ne predviđa. Osim toga, u pouci o pravnom lijeku u osporenom rješenju tuženog je izričito navedeno da je ovo rješenje konačno i da stranka može zaštitu svojih prava tražiti putem Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, što je u konkretnom slučaju tužitelj i učinio, pokretanjem ovog upravnog spora radi poništenja osporenog rješenja tuženog, čime tužitelj nije uskraćen za sudsku zaštitu. Tužitelj se neosnovano u tužbi poziva na odluke Ustavnog suda BiH broj: AP-1498/18 od 23. aprila 2018.godine, broj: AP-2809/12 od 24. maja 2013.godine i broj: AP-3246/29 od 08.7.2021.godine, kao i na presude Općinskog suda u Tuzli u

predmetima 32 o Rs 328766 18 Rs i 32 o Rs 324104 17 Rs, imajući u vidu činjenicu da je ova upravna stvar riješena na temelju propisa (Zakona o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta BiH) kojim je uređena ova upravna materija (prestanak radnog odnosa u državnoj službi) a naprijed navedene odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine se odnose na slučajeve vezane za krivični postupak, što u postupku donošenja osporenog rješenja tuženog nije bio slučaj. Navodi tužitelja da Gradonačelnik i nadležno Odjeljenje za stručne i administrativne poslove zanemaruju činjenicu da u vrijeme donošenja rješenja o prestanku radnog odnosa od 20.09.2024.godine više ne egzistira presuda Osnovnog i Apelacionog suda Brčko distrikta BiH, kojom mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, te da u tom smislu ne egzistira ni izrečena kazna zatvora jer je ista zamijenjena novčanom kaznom rješenjem Osnovnog suda Brčko distrikta BiH od 05.07.2024.godine sud nije mogao prihvatiti kao osnovane, budući se rješenjem Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj: 96 o K 128626 24 K 2 od 05.07.2024.godine tužitelju kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, izrečena presudom Osnovnog suda broj: 96 o K 128626 22 K od 23.11.2023.godine zamjenjuje novčanom kaznom u iznosu od 36.000,00 KM (tridesetšest hiljadakonvertibilnihmaraka), tako što se za jedan dan zatvora računa iznos od 100,00 KM (stav I izreke), te se određuje da je novčanu kaznu dužan platiti u roku od 30 (trideset) dana od pravosnažnosti ovoga rješenja (stav II izreke). Suprotno navodima tužitelja, zamjena izrečene kazne zatvora novčanom kaznom u postupku njenog izvršenja ne predstavlja izricanje novčane kazne kao nove kazne (stav sudske prakse izražen u rješenju Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 2 K 039823 21 Kž 4 od 06.10.2021.godine) budući se zamjenom kazne zatvora u novčanu kaznu ne mijenja pravosnažna presuda kojom je izrečena kazna zatvora, obzirom da predmetna zamjena predstavlja samo poseban način ili model izvršenja već izrečene kazne presudom koja je postala pravosnažna (stav sudske prakse izražen u odluci Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 2 K 028205 19 Kž 2 od 28.10.2019.godine). U konkretnom slučaju osuđujuća presuda je postala pravosnažna dana 14.05.2024.godine, sa kojim danom je tužitelju i utvrđen prestanak radnog odnosa, u skladu sa odredbom člana 120. stav 1. tačka g) Zakona o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta BiH. Radni odnos tužitelju je prestao na osnovu same činjenice što je kao državni službenik osuđen na kaznu zatvora duže od šest mjeseci, odnosno do prestanka radnog odnosa tužitelja došlo je po sili zakona samim nastupanjem određenih u Zakonu o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta BiH materijalno pravnih pretpostavki za prestanak radnog odnosa. Tužitelj se takođe neosnovano u tužbi poziva na činjenicu da Zakon o radu Brčko distrikta BiH predstavlja "krovni" (lex specialis) zakon za uređenje oblasti radnih odnosa te navodi da je donosilac osporenog rješenja zanemario tu činjenicu, navodeći da prema materijalnim propisima u oblasti radnih odnosa nisu postojali uslovi za prestanak radnog odnosa po sili zakona jer je tuženi bio dužan protiv njega i pokrenuti i provesti disciplinski postupak u kojem bi se eventualno utvrdila njegova disciplinska odgovornost i izrekla adekvatna disciplinska mjera te da takav postupak nije proveden, zbog čega nije postojao niti jedan zakonit razlog za prestanak radnog odnosa kod tuženog. Ovo stoga što je odredbom člana 143. stav 1. Zakona o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta BiH propisano da na pitanja koja nisu uređena ovim zakonom, posebnim zakonom, drugim propisima donesenih na osnovu Ustava i Statuta, primjenjuje se Zakon o radu i Zakon o upravnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Prestanak radnog odnosa službeniku, odnosno namješteniku po sili zakona propisan je odredbom člana 120. Zakona o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta BiH, koji zakon je u konkretnom slučaju lex specialis te nije bilo mjesta supsidijarnoj primjeni Zakona o radu Brčko



distrikta Bosne i Hercegovine. Tužitelj takođe neosnovano ističe da je Gradonačelnik trebao postupiti u skladu sa članom 47. Zakona o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta BiH i izvršiti privremeni premještaj tužitelja u druge institucije i ustanove u Brčko distriktu BiH, isključivo zbog izrečene mjere zabrane obavljanja dužnosti u Vladi Brčko distrikta BiH u trajanju od 5 (pet) godina, imajući u vidu činjenicu da se institut privremenog premještaja, propisan naprijed navedenom odredbom zakona, u konkretnom slučaju ne može primijeniti jer je tužitelju radni odnos prestao po sili zakona.

Stoga sud nalazi da je osporeno rješenje tuženog pravilno i zakonito, jer je zasnovano na potpuno i pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pravilnoj primjeni materijalnog prava, te da tužitelj neosnovano traži poništenje rješenja Gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine o prestanku radnog odnosa broj predmeta: 33-001239/20, broj akta: 01.1-1528ZN-0004/24 od 20.08.2024.godine, jer istim nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Zbog svega toga a na osnovu člana 31. stav 2. Zakona o upravnim sporovima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine («Službeni glasnik Brčko distrikta BiH» broj 4/00 i 1/01) sud je odlučio kao u izreci ove presude, te tužbu tužitelja, kao neosnovanu, u cijelosti odbio.

Obzirom da je tužitelj odbijen sa tužbenim zahtjevom, a tuženi nije postavio opredijeljen zahtjev za naknadu troškova upravnog spora, to sud o troškovima upravnog spora nije ni odlučivao.

**S U D I J A**

**AZAPOVIĆ MIRELA**

**POUKA O PRAVNOM LIJEKU:**

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Apelacionom sudu Brčko distrikta BiH, u roku od 30 dana, računajući od dana dostavljanja, a posredstvom ovog suda